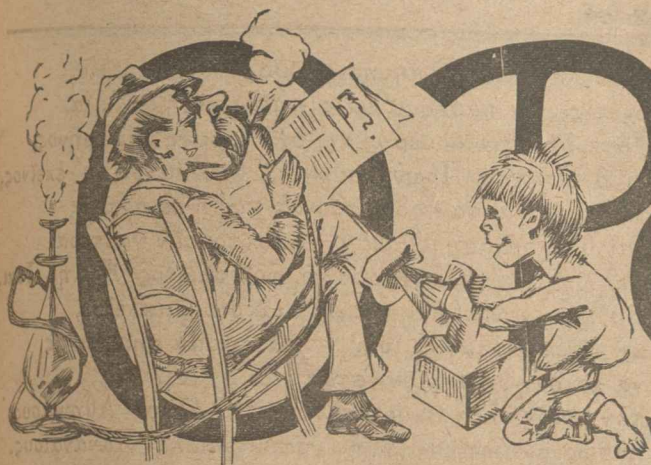

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθηναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμύς την έβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και' όσων Αθηνών την πόλιν — και' εις την άλλοδαπην.
και' εις την 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και' μόνο.

γιά τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και' στο' χέρι.
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — ξγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν φάη μαῖρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς έμέ.
Γιά τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τετάρτη Δεκεμβρίου και' δεκάτη,
γενέθλια μεγάλα στο' Παλάτι.

Έξηντα πέντε ποῦντος και' τρακόσα,
τῆς Παραδόφ έχάσαμε τὰ γρόσα

Βίβλος μυστική
πολύ σημαντική.

1.

Μετά μεγάλης μου χαρᾶς μανθάνω πῶς εἶδω
εἰσάγεται Πριγκήπισσα μέ μέγαν πλοῦτον σπάνιον,
κι' ἐπιθυμία μ' ἐφλεγε πολλή νά τήν ιδῶ
μήπως συνάψω μετ' αὐτῆς κανένα νέον δάνειον.
Πόρς τούτοις δέ, ὡς ἔμαθα, παντοῦ διαθρυλλεῖται
ὅτι δανείζει εὐκόλα και' Παραδόφ καλεῖται,
ὅστις γύνει δεξιᾶ κι' ἀριστερᾶ παράδες
κι' ἰδιαιτέρως συμπαθεῖ ἔμᾶς τοὺς φουκαράδες.
Διό, μεγάλη Δέσποινα και' Παραδόφ κυρία,
προσφύγω εἰς τὸ ἔλεος τῆς Ὑψηλότητός σας,
κι' αν τῆς 'Ελλάδος θέλετε ἡ νέα ἱστορία
να σᾶς οφείλῃ χάριτας κι' εὐγνωμοσύνας τόσας,
καταδεχθῆτε κι' εἰς ἐμέ ὀλίγον νά λαλήσετε
και' τὸ βαρὺ κεμέρι σας ἐμπρός μου νά τὸ λύσετε,
και' δώσετε και' πρὸς ἡμᾶς, ὅ,τ' εἶναι ὀρισμός σας,
ἵνα εἶναι ὄντως ἀληθὴς ὁ Φιλελληνισμός σας,
ὅστις διατρέχοντες κρίσιμους περιστάσεις...
Θεόδωρος Πρωθυπουργός Ξεροκαμπίας πάσης

2.

Αν και' δέν έχω τήν τιμὴν νά σᾶς γνωρίζω διόλου
ἐπιληψία στο' γράμμα σας ἀπάντησιν νά γράψω,

κι' ὡς Πριγκηπέσσα Παραδόφ κι' ὡς κάλτσα τοῦ διαβόλου
ἐπιθυμῶ ἐν δάνειον μαζί σας νά συνάψω.

Ἀμέσως πρὸς συνέντευξιν ὀρίσετέ μου μέρος,
κι' ἐγὼ ἐκεῖ, Πρωθυπουργέ, θά εὑρεθῶ ἐγκαίρως.
Δεχθῆτε ὑπολήψεις τεκμήρια μυρία...
ἡ Πριγκηπέσσα Παραδόφ, τρέ κόμ. ἰλ. φό κυρία.

3.

Παρακαλῶ, Πριγκήπισσα, μὴ μὲ στενοχωρήσετε...
σεῖς μέρος πρὸς συνέντευξιν κατάλληλον ὀρίσετε,
κι' ἐγὼ ἀμέσως ἐρχομαι χωρίς στικτυλὴν νά γάνω...
Θεόδωρος Πρωθυπουργός και' κατὶ παραπάνω.

4.

Ἄν θέλετε 'στὴν Κηφισιά, πού σᾶς ἀρέσει τόσον,
ἐγὼ ἀμέσως ἐρχομαι μέ δυο δαρυφόρους,
κι' ἀφοῦ ὀλίγον παίξωμεν 'στῆς ἑξαρχῆς τὴν δρόσον
ἀμέσως τοῦ δανείου μας σκαπτόμεθα τοὺς ὅρους
κι' εὐρίσκομεν τῆς πληρωμῆς τὸν τρόπον και' τὰ μέσα...
αὐτὰ και' μένω... Παραδόφ, ἡ πρώτη Πριγκηπέσσα.

5.

'Στὴν Κηφισιά δέν ἐρχομαι, ἐρίτιμος κυρία,
καθόσον εἶναι κίνδυνος μὴ γίνῃ φασαρία.

κι' εἶπ' ἡ κανένας πῶς κι' αὐτός ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
τὰ εἴησε μετὰ τινος κυρίας Πριγκηπίσσης.
Παγίδα βλέπω γύρω μου καὶ δίκτυα πλεκτάνης...
αὐτὰ καὶ μένω ταπεινὸς θεράπων... Δεληγιάννης.

6.

Τὸ τελευταῖον γράμμα σας ἐδίδαξα κι' ἀπόρησα...
καὶ τί σας μέλει τί θὰ ποῦν καμπόσοι μασιχαράδες;...
ἂν γρήγορα δὲν ἔλθετε 'στὸ μέρος ποῦ σας ὄρισαν
ἐγὼ εὐθὺς ἀναχωρῶ καὶ τότε γίνομαι παραδῶς.
'Αλλ' ἂν δὲν θέλετε κι' ἐκεῖ ἐλθετε 'στὴν Πεντέλην...
αὐτὰ καὶ μένω... Παραδῶς, Πριγκηπίσσα Φιλέλλην.

7.

Παρατηρῶ, μὰ σὲρ μαντάμ, πῶς θέλετε νὰ παίξετε
κι' εἰς σκευωρίαν ἔρωτος κι' ἐμὲ νὰ περιπλέξετε,
χωρὶς νὰ συλλογίζεσθε πῶς εἰμ' ἐδομηνητάρης
καὶ λείπει τῆς νεότητος ἡ δύναμις κι' ἡ χάρις.
'Εγὼ, κυρία Παραδῶς, μὲ τοὺς καὶ τοὺς ποῦ εἶχα
'στῆς ἄσπρας φαβορίταις μου δὲν βλέπω μαύρη τρίχα,
καὶ πρὶν τῆς ὥρας 'γέρασα κι' οὐδὲ στιγμὴν ἀνάσσανα
ἀπὸ τὰ 'Ισοῦγια κι' ἀπὸ τὰ τόσα βάζαννα.
ἂν δὲ ἀκόμη φαίνεται ὁ γέρο-Κορδονάτος
λεβέντης βεργολυγερὸς, μεστός καὶ κοτσονάτος,
πλὴν 'στῆς παρούσης κρίσεως τὴν τόσην τρικυμίαν
καταλείπει δὲν ἔχει ὁρεῖν δι' ἔρωτος καμμίαν.
Διό, κυρία Παραδῶς, τάστω κατὰ μέρος...
μόνος σεβντὰς μου ὁ παρὰς, τὸ δάνειον ὁ ἔρωτος,
κι' ἀφήσετε 'στὸ χάρι του τὸν Θεωρῶν τὸν γέροντα
νὰ μελετήσῃ τὰ καλὰ τοῦ ἔθνους καὶ συμφέροντα,
κι' ἂν θέλετε τὸ δάνειον νὰ συναφθῇ τῶνόντι
δὲν εἶναι χρεῖα μετ' ἐμοῦ κρυφὰ ν' ἀνταμωθῇτε,
ἀλλ' ἂν γὰρ κότε χάνεσθε καὶ σας πονῇ τὸ δόντι
ὀργήγορα παρακαλῶ νὰ μὰς ξεφορτωθῇτε,
καὶ κάμετε, κυρία μου, τὰ πλούτη σας τουρσί...
ἐν τούτοις τοῦ Πρωθυπουργοῦ δεχθῇτε τὰ μερσί.

8

'Αν τῆς Γαλλίας ὁπαδὸς καὶ θιασώτης εἴσθε
πῶς 'στὴν Γαλλίδα Παραδῶς συνέντευξιν ἀρνεῖσθε
ἐκ φόβου μήπως μ' ἔρωτας δεινούς σας περιπλέξῃ,
ἀφοῦ μ' ἐκείνην εἰμπορεῖ καὶ καὶ νὰ σας φέξῃ;
Σεῖς τοῦ μπόν τὸν ὁ κύριος καὶ τῶν ὠραίων τρόπων,
Πρωθυπουργὸς τοῦ γράν-Κερντόν καὶ μέγας Ναπολέον.

'Αγορὰ τῶν Κυριῶν ὑπὲρ τῶν Ἑργατριῶν.

Εἰς τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν τὸ μέγα Ἐργαστήριον,
τὸ τόσον εὐεργετικὸν καὶ πάντοτε δραστήριον,
ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα περίφημο παζάρι
κι' ἐκεῖ ἂς τρέξῃ ὁ καθεὶς νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ.

Θὰ γίνῃ δὲ ἡ τελετὴ τῆς νέας ἀγορᾶς
ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ἀρίστων κυριῶν,

ποῦ κυβερνᾶτε τῶν Ρωμηῶν τὸν προσφιλεῖ μου τόπον,
πῶς φέρεσθε ὡς μπορῶτε καὶ καὶ νὰ περιπλέξῃ;
'Εν τούτοις μετὰ λύπης τῆς τὴν ἀρνησίν σας βλέπει
ἡ Πριγκηπίσσα Παραδῶς, κυρία ὅπως πρέπει.

9

'Αν τὴν Γαλλίαν πάντοτε ἠγάπησα ἐξ ἄλλως
κι' εἶμαι κατὰ τὸ ἥμισυ Δημητσανίτης Γάλλος,
ἀλλ' ὅμως τί νὰ σας εἰπῶ;... μὲ ὅλα τὰ γεράματα
φοβοῦμαι γὰρ τὴν γούνα μου μὴν ἔχουν κι' ἄλλα ράμματα.
Μὴ 'στὸ λαιμό μου θέλετε νὰ βάζετε θηλειάζες
καὶ μὴ μ' ἀνακατεῖτε σὲ γυναικοδουλειάζες,
κι' ἀφήσετε παρακαλῶ αὐτὰ τὰ ραντεβού,
καὶ δώστε τώρα καὶ τί κι' ἐμένα τοῦ γραβοῦ,
ποῦ ἔγιναν τὰ μάτια μου γαρίδα γιὰ χρυσάφι...
ἀμάν, κυρία Παραδῶς, καὶ κάμετε νισάφι...
ἀμάν, κυρία Παραδῶς, κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες
νὰ λέμε πῶς ἐπήραμε τῆς Παραδῶς παραδῶς.
'Ιδέτε πῶς ὀδύρομαι κι' ἐγὼ κι' οἱ πατριῶται...
σεῖς ἔχετε καὶ πίνετε, σεῖς ἔχετε καὶ τρώτε,
κι' ὁ σύζυγός σας κυβερνᾷ τὰς νήσους Φιλιππίνες,
ἐνῶ ἐμεῖς, κυρία μου, 'ψοφήσαμε τῆς πείνας.
'Αμάν, φωνάζει καὶ πρὸς Σας ὁ Θεωρῶς ὁ δειλὸς...
γενεῶν, κυρία Παραδῶς, 'στους παραλύτους ἔλεος.

10

Τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἀγαπῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας
καὶ 'στὴν σπουδὴν ἐνέκυψα τῆς κλασικῆς παιδείας,
θαυμάζω δὲ τὴν πρόσδον μετὰ πολλῆς χαρᾶς μου,
ἀλλὰ Φιλέλλην ὡς ἐμὲ δὲν εἶναι κι' ὁ παρὰς μου.
Μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην μου 'στὴν κάπα καὶ 'στὸ φέσι
αὐτὸς ἀρνεῖται παντελῶς 'στους Ἕλληνας νὰ πείσῃ,
φοβούμενος, ὡς φαίνεται, μὴ δὲν γυρίσῃ 'πίσω
κι' ἀδύνατον τὸ θεωρῶ εἰς τούτο νὰ τὸν πείσω.
'Ὡστε, κλεινὲ Πρωθυπουργέ καὶ ἄνερ τοῦ πολέμου,
μόν γράν μπεμπέ, μὲν ἀμ, μὲν ἀνζ, ψυχὴ μου, ἀγγέλι
τὸ στρίβει ἀλλὰ Γαλλικὰ καὶ πάει 'στὸ Παρίσι
ἡ Πριγκηπίσσα Παραδῶς, χωρὶς νὰ σας γνωρίσῃ.

11

'Αφοῦ, κυρία Παραδῶς, δὲν θέλεις νὰ δανείσῃς
οὐτ' ἓνα κάλπικο παρὰ 'στὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις
κι' ἀφίνεις ἀλλὰ Γαλλικὰ τὰς Γαλλικὰς Ἀθήνας,
ἐντὸς μικροῦ ὀφύμεθα κι' ἐμεῖς 'στὰς Φιλιππίνες.

ὅσος δὲ τύχη ἐξ αὐτῆς νὰ μαζευθῇ παρὰς
θὰ μείνῃ γιὰ συσσώγιον πτωχῶν ἐργατριῶν.

Κι' ἔτσι θὰ παύσουν 'στὸ ἐξῆς νὰ τρῶνε ψωμοτύρι
ὅσαι πτωχαῖς ἐργάζονται σ' αὐτὸ τὸ Ἐργαστήριον,
κι' ὅπως συμβαίνει κι' εἰς πολλὰ πολιτισμένα μέρη
μ' ἓνα δεκάλεπτο θὰ τρῶν φαγὶ τὸ μεσημέρι.

Καὶ ταύτην τὴν φιλόφρονον καὶ ὑψηλὴν ἰδέαν,
ποῦ θὰ χορταίνῃ κάθε μιᾶς δουλεύτριας τὸ στομάχι,
τὴν ἐπραγματοποίησε μὲ δωρεὰν σπουδαίαν
ὁ μεγαλόδωρος Συγγρός, ποῦ τετρακόσια τάχει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Καὶ ἦλθε ὁ Πρωθυπουργὸς κουκουλωμένος ὅλος
μὲ μιὰ γούνα, Περικλῆ, σὰν νάτανε χαχόλος,
καὶ ὅλοι «μὲ γεία τὸ πράτιγο» τοῦ εἶπαν μ' ἓνα στόμα,
χρὴνα πολλὰ, Πρωθυπουργέ, σὲ σένα καὶ 'στὸ κόμμα,
κι' ἐβούλε τριγύρω του Κορδονιστῶν μελίσσι
καὶ πότερο τοῦ ἔβαλαν 'στὴν πόρτα νὰ πατήσῃ
σὺν ἀνθρώπων, βρε Περικλῆ, ποῦ εἶναι τοῦ σιδήρου
κι' ὁ Τσακιδὸς ὠμίλησε πολλὰ περὶ ἀχύρου.
Π.—Κι' ἡ γούνα τί ἀπέγινε;
Φ.—Μὲ χάριν τὴν ἐφόρει,
δὲ Τρικυπὴς σιγηλὸς λοζὰ τὴν ἐθεώρει,

κι' ἐνῶ βροχούταν τῆς Βουλῆς ἡ σύμπαις καὶ τὰ σῶτα
περὶ τῆς γούνας ὁ καθεὶς τὸν Θεωρῶν ἠρώτα:
«καὶ ποῖος σὺ τὴν ἐχάρισες, καὶ πότε, ποῦ καὶ πῶς;»
κι' ὁ Θεωρῶς, Περικλῆ, ἀπάντησε χαρωπός,
κι' ἐγένετο συζήτηση ἀπὸ τὰς σφρόδιστάς
κι' ἡ γούνα 'στὴν διάταξιν ἐγέρθη τῆς ἡμέρας.
'Αλλ' ἐπλησίασα κι' ἐγὼ προσφώνησάν γὰρ κἀνὼ
κι' ἔφτυσα μὲς 'στὸν κόρφο μου νὰ μὴ τοῦ τὴν βασκάνω.
«ὦ γούνα πολυτάλαντος, ὦ μελωτὴ βαρεῖα,
ποῦ σ' ἔστειλε 'στὸν Θεωρῶν θερμὴ φιλοπατρία,

ὦ γούνα πολυτάλαντος, ἐξ ὧν θερμότερα
 κι' ἀπὸ τοῦ Χόντζα-Ναστραδδίν τὴν γούνα βαρυτέρα,
 ποῦ μιὰ φορά πολλὰ γιὰ σὲ θὰ γράψουν διηγήματα,
 προφύλαττε τὸν Θόδωρο ἀπὸ κρυολογήματα,
 κι' ἄς μὴν παθαίνει σὺν κι' ἐμᾶς ἐξαφνικὸ σινάχι,
 οὐδ' ἐνφλουέντζα 'στὴν κοιλιά καὶ τύφο 'στὸ στομάχι,
 οὐδὲ νὰ κάθεται ποτὲ 'στὸ σπῆτι του κλεισμένος,
 ἀλλὰ νὰ στέκη πάντοτε καλὰ καρδαμωμένος,
 γιὰ νὰ μὴ χάσκη κι' ἡ Βουλὴ καὶ δὲν μᾶς μέλει ὁράμι
 καὶ πέρνουν τὸ κωλόκουρο κι' οἱ Βουλευταὶ χαράμι.
 Ναί, γούνα πολυτάλαντος, ποῦ τόση ζέστη πιάνεις,
 καὶ φαίνεται ὁ Θόδωρος σωστός Ἀρκουδογιάννης,
 ἄς εἶναι ὁ Πρωθυπουργὸς ξεφτέρι καὶ περδίκι
 καὶ ὁ καθένας ἄς γενῇ τῆς γούνας του μανίκι,
 κι' εἴθε πολὺ ὀργήγορα νὰ τυλιχθῇ μὲ σὲ
 καὶ νὰ πετάξῃ 'στὰ 'ψηλὰ καθὼς τὸν Ἑλισσαί,
 καὶ ἀπ' ἐκεῖ μετέωρος νὰ κυβερνᾷ τὸ γένος
 ἐν τῇ θερμῇ σιύρα του ἐγκεκορδουλημένος.
 ὦ γούνα πολυτάλαντος, ποῦ τόσ' ἀξίζεις σκούδα,
 εὐλογημένη τρεῖς φορές ἄς εἶναι κι' ἡ Ἀρκουδα,
 ποῦ ἔργασαν πρὸς χάριν σου τὸ δόλιο τῆς τομάρι
 καὶ τὸ κορμὶ ἐσκέπασε τοῦ τροπαιοῦχου Ἄρη.
 Γούνα ζεστή, γούνα βαρειά, καρδαμωμένη γούνα,
 ἀπλώνου σὲ χυτὸ κορμὶ καὶ τὰ μανίκια κούνα,
 καὶ σὺ, μεγάλε Θόδωρ, ἐν ταύτῃ μόνον νίκα,
 κι' ἄς τρέχουν ὅλοι τὴν φαρδὴ νὰ σοῦ φιλοῦν μανίκα,
 καὶ σήκωνε τὸ χέρι σου καὶ σοβαρὸς εὐλόγει
 τοὺς χορτασμένους φίλους σου κι' ἐμᾶς τὸ σκυλολόγι,
 καὶ μόνο γιὰ τὴν γούνα σου ὁ κόσμος ἄς φωνάζῃ
 καὶ ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ ἄς σοῦ τὴν ξετινάξῃ».
 Τοιαῦτα 'στὸν Πρωθυπουργὸν κοντολογίης ὠμίλησα
 καὶ τὸ φαρδὺ μανίκι του γονυπετῆς ἐφίλησα,
 κι' ἐπῆγα εἰς τὸ πάλκο μου μὲ χίλια δρᾶ 'στὸν νοῦ
 κι' ὁ Τσαμαδὸς ὠμίλησε πολλὰ περὶ σανοῦ.
 Κι' εὐθὺς τῆς γούνας ἄρχισε τὸ τίναγμα τὸ πρῶτο
 καὶ τίποτα δὲν ἄκουε μὲς 'στῆς βοῆς τὸν κρότο,
 καὶ μέρος 'στὴν συζήτησιν ἐλάμβανε καθεὶς,
 κι' ὁ Τσαμαδὸς ὠμίλησέ πολλὰ περὶ κριθῆς.

Νέα Ἐφημερίς καὶ δεκαετηρίς.

Τοῦ Γιάννη τοῦ Καμπούρογλου, ποῦ πρῶτος ἐδῶ πέρα
 ἐσκέφθη φύλλο τακτικὸ νὰ βγάλῃ κάθε μέρα,
 ἡ Νέα τὸν Ἐφημερίς ἡ κομμαγαπημένη
 τὰ δέκα χρόνια ἔκλεισε πολλὰ υποσχόμενη.
 Ὁ δὲ Ρωμῆος μὲ τρεῖς κρασιάς καὶ κάστανα μαρόνια
 ἀπὸ καρδιάς τοῦ εὔχεται λαγούς μὲ πετραχήλια,
 κι' εἴθε καθὼς ἐπέρασε αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια
 ἔτσι γερὸς κι' ἀκούρατος νὰ φθάσῃ καὶ 'στὰ χίλια.

Ἐκαὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείας.

Ἡ Σερεμέ: ἡ Ἀθηνᾶ, ἐξακουστὴ πιανίστρα,
 κοντοέρτο εἰς τὸν Παρνασσὸ θὰ δώσῃ τὴν Δευτέρα,
 θὰ τραγουδήσῃ κι' ἡ Ντουκέν, ἡ πρώτη τραγουδίστρα,
 καὶ μουσικὸς κατακλυσμὸς θὰ γίνῃ ἐκεῖ πέρα.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέδη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δρᾶ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοῦτος πολὺς.

κι' ὁ Θεόδωρος ἐθύμωσε καὶ πέρνωντας φωτιά
 ἀπὸ τὴν γούνα ἐβγάλε τεφτέρια καὶ χαρτιά,
 κι' ὁ Τσαμαδὸς ὠμίλησε πολλὰ γιὰ τὴν ὀθόνη
 κι' ὁ Θεόδωρος 'ψηλότερα τὸν σβέροκο του ὀρθώνει.
 Μὰ κι' ὁ Ζακήμης ὁ βουβὸς 'πῆρε κι' αὐτὸς μελιὰ
 καὶ τοὺς Ἑγγλέζους ἔσπασε γιὰ τὴν γνωστὴ δουλειά,
 κι' ἐγὼ ἐν μέσῳ τῆς βοῆς, τοῦ κλυδωνος καὶ σάλου
 τοῦ Βασιλείου, Περικλῆ, ἐμνήσθην τοῦ μεγάλου:
 «λέων ἐρεῖζεται βαρὺς καὶ τίς οὐ φοβηθήσῃ;
 »Ζακήμης ἐρρητόρευσε καὶ τίς οὐκ ἀπορήσει;
 Καὶ δὲν θυμῶμαι ποῖος κουτὸς φωνάζει ἄρον ἄρον
 περὶ πραξικοπήματος σπουδαίου τῶν Βουλγάρων,
 πῶς ὁ Σταμπουλῶφ δηλαδὴ μὲς 'στᾶλλα τὰ γελοῖα
 ἐμπόδισε τὴν γλώσσά μας ἀπ' ὅλα τὰ σχολεῖα.
 Κι' ὁ Θεόδωρος ἀπήντησε ἀμέσως μετὰ θάρρους
 «περιφρονῶ τὸν Σταμπουλῶφ καὶ ὅλους τοὺς Βουλγάρους...
 »ἐγὼ γυρεύω μοναχὰ μὲ λόγους νὰ τοὺς πείσω,
 »δὲν θέλω τὸ ποδάρι μου σὺν πρῶτα νὰ κτυπήσω
 »ἀλλ' ἂν θυμῶσω, συμφορὰ 'στῶν Τσουσηδων τὴν φάρα!...
 »βάζω ἀμέσως τὸν Κομνᾶ μὲ τὴν γερὴ του κλάρα,
 »κι' αὐτὸς τοὺς στρώνει 'στὸ κοντό κι' ἀλύπητα τοὺς δέρει
 »κι' ὁ διὰβολος καὶ Σταμπουλῶφ καὶ Φερδινάνδους πέρνει!...
 Τοιαῦτα εἶπε φοβερὰ ὁ μέγας Σακαράκας
 κι' ὠμίλησε περὶ γραμμῆς Λαμίας καὶ ὁ Τράκας,
 ὁ δὲ Τρικούπης σηκώθηκε κι' ἐπὶ μικρὸν παρλάρας
 ἀπήντησε τὰ δέοντα 'στὸν ῥήτορα τῆς Κλάρας,
 καὶ τέλος ἐψηφίσανμεν μετὰ ἁμοφωνίας
 τὸ Ὑπουργεῖον, Περικλῆ, τὸ τῆς Συγκοινωνίας,
 ποῦ θὰ συγκοινωνήσωμεν ἀκόμη καὶ μὲ τᾶστρα,
 καὶ τῆς Βουλῆς ἐκάπνιζε ἡ καθεμιὰ θερμάστρα,
 οἱ δὲ κλητῆρες ἔτρεχαν 'στὴν κάθε λαμαρίνα
 καὶ κούτσουρα ἐσώριαζαν καλλίτερ' ἀπ' ἐκεῖνα,
 ποῦ καρφωμένα κάθονται 'στὰς εἵρας τῆς Βουλῆς...
 Π.— Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα καὶ μὴν παραλαλῆς.

Κι' ὁ Εὐνίας 'στὴν κιθάρᾳ του τὴν μακρὴν θὰ παίξῃ
 καμπόσα Ἰσπανόλικά κι' ἁμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ.

Ὁργανικῆς Γυμναστικῆς τὸ δεύτερον Φυλλάδιον,
 κομψὸν καὶ χαριέστατον μετὰ πολλῶν εἰκόνων,
 ποῦ πρέπει νὰ τὸ θεωρῇ καθένας ὡς Παλλάδιον
 ἂν εὐρωστίαν πράγματι ἐπιθυμῇ μυνώνων.
 Τοῦ Ἀριστείδου συγγραφεῖ τοῦ καὶ Ἰωαννίδου,
 περιφανοῦς γυμναστικοῦ εἰς ἅπαντα τὰ εἶδη.

Ὑπὸ τοῦ πολυμήτερος καὶ ἑσπεράτου Κασδόνου,
 ποῦ ἡ δουλειὰς του πάντοτε πηγαίνουν σὺν Κορδόνι,
 ὁ Λάρας ὁ πασίγνωστος ἐβγάλε τοῦ Βικέλλα
 μὲ κατὰ ζωγραφήματα, ποῦ εἶναι μία τρέλλα.
 Φιλόμουσοι καὶ αἰουσοὶ φωνάζουν μ' ἕνα στέμα:
 «τέτοιο βιβλίο θαυμαστὸ δὲν ἴδαμε ἄκομα»
 καὶ 'στὴν Ἐστίαν δι' αὐτὸ πηγαίνουν ὅσοι ὄσοι
 καὶ ὡς ἑσπέρου τῆς Προτογονίας θὰ πάρῃ καὶ θὰ δώσῃ,
 καὶ ἀντὶ νὰ λέμε σὺν καὶ πρὶν «βρὲ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα»;
 ἕνας τὸν ἄλλον θὰ βρῇ «βρὲ ποῦ τὸν πᾶς τὸν Λάρα»;

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦτ' ἄλλοτε μαμή.